

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е №57

гр. София, 12.04.2019г.

Апелативен Специализиран Наказателен съд , втори въззивен състав , в закрито заседание на 29 март през две хиляди и деветнадесета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ : ВЕСЕЛИНА ВЪЛЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ДИМЧО ГЕОРГИЕВ

ДАНИЕЛА РОСЕНОВА

разгледа докладваното от съдията Росенова в.н.ч.д № 141 /2019 година, по описа за 2019 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 345 НПК.

Постъпили са частен протест от СП и жалба от защитника на подс.И. Й. и В. С. против определение от 13.03.2019г. по н.о.х.д.195/2019г., по описа на СНС, 6 състав. Определението е постановено в разпоредително заседание като съдът е приел, че са налице основанията чл.249 ал.4 т.1НПК за прекратяване на съдебното производство.

В протеста се правят възражения против аргументите на съда ,че в обвинителния акт са посочени факти и обстоятелства за организиране на престъпна група, а не такива за ръководене каквото е обвинението по отношение на подс.П. С. и подс. И. Й.. Оспорват се като неправилни изводите на съда за това ,че не са описани достатъчното обстоятелства и факти , които да очертават участието на лицата в ОПГ и отсъствието на такива по отношение обвиненията по чл. 117 НК.Прокурорът изготвил протеста се позовава на конкретни части от обвинителния акт за да мотивира тезата си ,че в обвинителния акт са посочени значимите обстоятелства,като брой на участниците в групата, тяхната организираност,устройство и цели на групата, както и фактите очертаващи дейността на подсъдимите , за които се поддържа обвинението по чл.117 НК.Предлага се да бъде отменено определението за прекратяване на съдебното производство.

Въззивната жалба на подс. И. Й. и В. С., подадена чрез защитника им , оспорва мотивите на съда за прекратяване на съдебното производство.Конкретно по отношение обвинението по чл. 321 НК се твърди ,че отсъстват „темпорални граници на съществуването на групата” тъй като не е конкретизиран началния момент на възникване на групата ,което ограничава правата на подсъдимите и защитата да изградят защитна си теза. Оспорва се начина на описване на обвинението по чл.159г вр.чл. 159а НК и обвързване на това обвинение с чл. 26 ал.1 НК.,защото не са описани отделните деяние на продължаваното престъпление.Изразява се несъгласие с начина на описание на „сплашването и принудата „ като „анонимен” ,защото това означава неизвестен или води до извода за отсъствие на елемент от фактическия състав на престъплението. Предлага се това определение да бъде изменено относно мотивите му за прекратяване на съдебното производство.

Със същата жалба се обжалва определението на съда от 15.03.2019 г , с което са оставени без уважения исканията на под.И. Й. и В. К. С. за изменение на мерките им за неотклонение.Твърди се ,че в определението мотивите са общи и абстрактни

отнасящи се към всички подсъдими, поради което доводите на защитата не са намерил необходимия отговор. От друга страна, според защитата, мотивите на съда за отсъствие на нови обстоятелства е неправилно. Това е така тъй като са изтекли повече от 10 месеца след първоначалното задържане на двамата подсъдими и константната практика на ЕС по правата на човека е последователна по въпроса за това, че след изтичане на продължителен период от време обществената опасност от укриване или извършване на престъпление не могат да се извеждат абстрактно от характера на обвинението тъй като следва да бъдат реални и доказани. Според защитата не са отчетени от съда индивидуалните обстоятелства относими за подсъдимите, че не са осъждани, а за подс. С. наличието на тежки здравословни проблеми в семейството и лицата, с които живее в едно домакинство. Прави се искане пред въззивната инстанция за допускане и разпит на свидетел С. С. за установяване пред съда на тези обстоятелства и разглеждане на делото в открито съдебно заседание. Посочва се в жалбата, че решаващият съд не е отчетел и обстоятелството, че в предходно произнасяне по чл. 65 НПК АСНС е приел за отсъствие на обосновано предположение по обвинението за престъпление по чл. 159 г НК. Счита се, че стандартите въведени за продължаване на най – тежката мярка за неотклонение в чл. 63 ал. 1 НПК следва да бъдат отчитани и в съдебната фаза на процеса, защото са граница отвъд, която задържането следва да продължи само при изключителни обстоятелства. Неприемливо е, според защитата, позоваване на абстрактна опасност произтичаща от описанието в обвинителния акт, който съда приема за негоден, защото този подход е в противоречие не само с волята на съда, но също така със стандартите заложи в НПК, КЗПЧОС и практиката на съда в С.. Предлага да бъдат изменени мерките за неотклонение на двамата подсъдими в следващата по тежест мярка, а именно „Домашен арест“.

СНС, 6 състав, е изпратил в АСНС отделно от посочената жалба, но в същия ден, въззивните жалби на подс. И. Й., В. С., К. Д., Б. Й., С. П., П. С., П. С., Д. Б., В. Р. И., И. У., против определение от 15.03.2019 г за отказ да бъдат изменени мерките им за неотклонение. По тези въззивни жалби е образувано отделно производство във внчд 142/2019 г., което е разпределено на пети състав. С определение от 28.03.2019 г. състава е прекратил производство и изпратил делото за обединяването му с настоящето дело.

Подсъдимият П. С., чрез защитника си, обжалва мярката като посочва, че е неразумен срока на задържане и поради прекратяване на съдебното производство ще стане и незаконен, когато определението влезе в сила. Счита, че за промяна на мярката му следва да се вземе предвид, че е с установена по делото самоличност и чисто съдебно минало, а също така че не е искал до настоящия момент промяна на мярката си за неотклонение.

Въззивната жалба на подс. Х. Д., подадена чрез защитника му, за изменение на „мярката за неотклонение“, оспорва описаните факти и обстоятелства в обвинителния акт. По отношение на отказа да бъде изменена мярката за неотклонение се изразява несъгласие със становището на съда, че не са настъпили нови обстоятелства, които да разколебават наличието на реална опасност от извършване на престъпление от всички подсъдими. Според защитата това определение на съда е неправилно и незаконосъобразно тъй като отсъстват мотиви за подс. Д.. Соча се, че подсъдимия не е осъждан, в млада възраст е и няма реална опасност да извърши друго престъпление при определяне на по – лека мярка. Обстоятелството, че не е осъждан и факта, че е с най – тежката мярка за неотклонение от 27.08.2018 г., обуславят отсъствието на опасност от извършване на престъпление. Представени са писмени доказателства за удостоверяване на необходимост да се яви на задължителна матура и на държавен зрелостен изпит на 23.05.2019 г., които обстоятелства защитата изтъква като нови обстоятелства. Това произтича от обстоятелството, че сроковете за явяване на тези

изпити са преклузивни , а правото на образование е основополагащо гражданско право.Тъй като втората кумулативна предпоставка на чл. 63 ал.1НК не е налична моли да бъде отменено определението по отношение на подс.Д. и мярката му бъде изменена в полека такава, а именно „Домашен арест”.

Във въззивната жалба на подс. Б. Й. ,подадена чрез защитника му ,се оспорват изводите на съда ,че не са настъпили нови обстоятелства за да бъде променена мярката за неотклонение. Изразява се становище ,че определението е неправилно и незаконосъобразно.Посочва се ,че не са налице опасности от укриване и извършване на друго престъпление , а целите на мярката за неотклонение в чл. 57 НПК са постигнати . Фактът ,че подсъдимия е задържан от 27.06.2018 г. рефлектира върху правата на подсъдимия и се явява като изтърпяване на наказание.При отсъствие на опасност да се укрие, опасността на извърши престъпление е значително намалела , като няма данни тя да е реална.Това са нови обстоятелства , които не са отчетени от решаващия съд ,поради което намира определението като постановено в противоречие с практиката на ВКС по този въпрос. Предлага на въззивния съд да отмени определението по отношение на подс. Б. Й. и измени мярката в „Домашен арест ,,

Защитникът на подс. С. П. и П. С. обжалва определение за отказ да бъдат изменени мерките за неотклонение и изводите на съда ,че съществува реална опасност при по – лека мярка да извършат друго престъпление.Посочва се ,че изтеклия период от време е изиграл своята превантивна роля и ако в началото на задържането на двамата подсъдими е съществувала реална опасност от извършване на престъпление тя към настоящия момент е отпаднала.Защитата счита,че следва да бъде взето предвид и обстоятелството,че решаващия съд е прекратил съдебното производство поради допуснати съществени процесуални нарушения при изготвяне на обвинителния акт и изпращането му на ВКС за определяне на подсъдност. Тъй като мярка за неотклонение има строго регламентирани цели, които са постигнати, моли, да бъде отменено определението на първостепенния съд и мерките да бъдат изменени в по- леки.

Във въззивната жалба на подс. П. С. се излагат доводи срещу определението като неправилно и незаконосъобразно.Такова обстоятелство,според защитата,е прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на досъдебното производство,поради което продължаването на задържането ще бъде незаконосъобразно. На следващо място се посочва чистото съдебно минало на подсъдимия, наличието на постоянен адрес и коректното процесуално поведение.Тези обстоятелства,според защитата, обуславят изводите ,че не съществува опасност да се укрие или да извърши друго престъпление.Не без значение за защитата е коректното отношение на подсъдимия, за което сочи обстоятелството, че не е правил искане за промяна на мярката за процесуална принуда.Предвид изложеното моли да бъде отменено определението и изменена мярката в по – лека.

Подс. Д. Б. във въззивната си жалба ,подадена чрез защитника му,обжалва определението като неправилно и незаконосъобразно.Поддържа,че не са налице кумулативните предпоставки на чл. 63НК ,защото няма опасност от укриване или извършване на друго престъпление.Решаващият съд при обсъждане на тези законови предпоставки не е съобразил обстоятелството ,че подсъдимия има добри характеристични данни ,трудова и социална ангажираност , а малолетното му дете и неговата майка са с влошено здравословно състояние.По тези съображения моли да бъде изменена мярката задържане под стража и съобразно целите на мярката предвидени в закона да се определи по – лека такава.

В жалбата на подс. В. Р. И. подадена ,чрез неговия защитник ,се обжалва определението,с което мярката за неотклонение не е изменена в по-лека като незаконосъобразно.Посочва се,че не е осъждан,не се е укривал, не е обявяван за

издирване и има постоянен адрес на местоживееене със семейството си. След коректен анализ на предпоставките на чл.63 ал.2 НПК, които обосновават реалната опасност от извършване на престъпление и акценти за отсъствието им за личността на подс. И. се прави искане за изменение на мярката му за неотклонение в „Домашен арест. Прави се искане да бъде назначена СМЕ с конкретно поставени въпроси касаещи получаването на алергични реакции от подсъдимия и дали може да пребивава при тези здравословни проблеми в условията на ареста.

Подс.И. У. обжалва определението за отказ да бъде изменена мярката му за неотклонение от „задържане под стража“ в по-лека. Във въззивната жалба се посочва „за пълнота“, че съда неправилно се е произнесъл по същество в производството по чл. 248 ал.1 т.3 НПК след като има искане от защитниците на подсъдимите за промяна на подсъдността поради обстоятелството ,че пострадали от престъпление по чл.117 НК са прокурори от СП.Оспорват се като неправилни изводите на съда,че съществува опасност този подсъдим да извърши престъпление при промяна на мярката за неотклонение и обосноваването предположение не е разколебано.Посочва се ,че подсъдимия не е осъждан , не е налице висока степен на обществена опасност,има пълноценна семейна връзка ,две малолетни деца и е трудово ангажиран.Не се е укривал и сам се е явил пред разследващите органи , като съда, в производство по чл.65 НПК, еднозначно е приемал , че не съществува опасност подсъдимия да се укрие.Подсъдимият е бил настаняван по време на престоя си в следствения арест в психиатрично отделение на болницата в Ловеч и условията в ареста ,според защитата,неминуемо подлагат подсъдимия на риск.При престоя си в ареста този подсъдим е обострил урологично заболяване,поради което е бил в болницата на СЦЗ и СБАЛИС, но не е била изготвяна СМЕ.По нататък в жалба се посочва ,че според практиката на ЕС не е достатъчно да е налице обосновавано предположение, а да са налице и други обстоятелства , които да обуславят превес на обществения интерес над правото на лична свобода и презумпцията за невиновност. Излагат се обстояйни съображения по същността на обвинението за престъпление по чл. 321НК като се обсъжда тезата на обвинението за да се сведат изводите до това,че опасността от извършване на престъпление не се извежда от данните за този подсъдим.Участието му в инкриминираните действия описани в обвинителния акт ,според защитата, не са отразени адекватно, поради което от него не става ясно,че членовете на групата, включително и този подсъдим, са съгласували волите си за извършване на престъпления.Защитата смята, че изтеклия срок на задържането ,който превишава минималния следва да бъде обсъден като ново обстоятелство независимо,че делото е внесено в съда.Независимо ,че срока не е неразумен с оглед фактическата и правна сложност на делото защитата счита ,че делото е внесено прибързано и преждевременно в съда тъй като обвинителния акт не отговаря на поставените изисквания в ТР 2/2002г. В случай,че не беше внесено в съда делото то тогава подс. У. следваше да бъде освободен тъй като са изтекли законовите срокове за провеждане на най – тежката мярка за неотклонение.Развивайки обстояйно аргументите си за некачествения обвинителен акт защитникът достига до извода ,че тъй като подсъдимия няма принос за забавяне на процеса то следва да бъде изменена мярката на подс. У. от „задържане под стража“ в по- лека .

Апелативният специализиран наказателен съд след като се запозна с протеста и въззивните жалби, провери изцяло съдебните актове намира за установено следното:

Въззивно наказателно частен характер дело 141/2019 г и 142/2019 г , които са образувани в АСНС са част от производството по н.о.х.д. № 195/2019 г по описа на б състав ,на СНС. В разпоредително заседание проведено по реда на чл. 248 НПК проведено на 13.03.2019 г. съдът е обявил ,че производството по чл. 248 НПК, в частта

за мерките за неотклонение на подсъдимите поискали изменение ще се произнесе в отделно заседание на 15.03.2019 г. По т.6 на чл. 248 НПК се е произнесъл по отношение на онези подсъдими, които не са обжалвали мерките си за неотклонение. Срещу определението от 15.03.2019 г са постъпили въззивни жалби от защитниците на подсъдимите в АСНС като е образувано производство по в.н.ч.д. 142/2019г., което е разпределено на пети състав. С определение от 28.03.2019 г. пети състав при АСНС състав е прекратил производство и изпратил делото за обединяването му с настоящето дело. Делото е докладвано на административния ръководител на съда, който с резолюция от 1.04.2019г. е разпоредил втори въззивен състав да направи самостоятелна преценка дали следва да бъдат обединени двете дела.

Втори въззивен състав намери, че е налице връзка между двете образувани внчд в АСНС тъй като са по едно и също наказателно дело. Определението от 15.03.2019 г. ,макар и поставено два дни след предходното, е част от това по реда на чл. 248 т.6 НПК , поради което са налице основания за обединяване на двете дела под номера на първото образувано в настоящия съда ,а именно о внчд 141 /2019 г. по описа на АСНС , втори състав.

Протестът против определението по чл.248 ал.3НПК за прекратяване на съдебното производство е основателен.Неправилно решаващият съд е приел ,че в обвинителния акт не са посочени фактите и обстоятелствата по обвиненията за престъпления по чл. 321 НК по чл. 117 ал.2 НК.като се е позовал на ТР 2 /2002 г. на НО на ВКС на Р.Б. В т.4 на посоченото тълкувателно решение е прието,че,, в обстоятелствената част на обвинителния акт прокурорът задължително трябва да посочи фактите, които обуславят съставомерността на деянието и участието на обвиняемия за осъществяването му.Към тях се отнасят времето и мястото на извършване на престъплението,и пълните данни за личността на обвиняемите.Липсата на посочване на всички факти от тази категория съставлява съществено процесуално нарушение...Не посочването в обстоятелствената част на акта начина на извършване на деянието ,пострадалото лице и размера на вредите съставлява основание за връщане на делото в предходната процесуална фаза ,само ако става въпрос за елементи на престъпния състав,,

Изводите на съда ,че е налице противоречие относно фактическите обстоятелства по отношение на обвинението за престъпление по чл. 321 ал.1 НК и тези описани в акта не отговаря на действителното съдържание на акта.Още на втората страница е посочено ,че обв. П. К. С. и И. Й. Й. са предприели ръководство на организираната престъпна група съставена от посочените лица. По нататък за каква дейност им трябвали хора ,с кого и кога се свързали ,за какво са разговаряли и кои лица приели условията за участие в ОПГ , как са били разпределени ролите в групата , какви действия по ръководеното на членове са извършвали двамата обвиняеми,които са посочени като ръководители, как са привлечени отделните обвиняеми за участие в групата чрез какво поведение се е осъществявало участието на всеки един от обвиняемите в групата и начина на функциониране на групата.Неправилни са упреците на съда към обвинителния акт ,че съдържа общи думи, вместо конкретика по отношение на действията групата, защото по този начин поставя по- вече изисквания към процесуалния документ на прокуратурата отколкото тези от върховното съдилище и чл. 246 НПК. В обвинителния акт са описани установените факти и обстоятелствата ,при които е функционирала организираната престъпна група ,а принципите на НПК - чл.13 изисква съда да разкрие обективната истина в хода на съдебното следствие въз основа описаните обстоятелства в обвинителния акт. Не е недостатък на обвинителния акт ,че прокурора е описал значимите и установени факти по еднакъв начин за различните обвиняеми тъй като се описва еднотипна престъпна дейност. Посочените обстоятелства описани коректно в обвинителния акт оспорват като необосновани и неправилни

изводите на съда и не могат да бъдат споделени.Изложеното в обстоятелствената част по отношение на обвинението по чл. 321 ал.1 пр.2 и ал.2 НК опровергава изводите за пропуски ,които да ограничават правата на подсъдимите лица да разберат за какво са обвинени.Неясни ,неточни и по същество неправилни са аргументите за липса на факти и обстоятелства , които да очертават обвиненията по чл. 117 ал.2 НК. Неясно защо е посочено ,че е неясна волята на съда в определението на л. 472 с.дело,като явно се има предвид тази на обвинението .Изводите,че по отношение на това обвинение „са посочени някакъв обем от действия за четирите лица, които се сочат за пострадали са еднакви и общи , които не могат да послужат за стартиране на наказателното производство“ са изцяло неправилни. Въззивният състав споделя изцяло изложените аргументи в протеста, а именно ,че от л.16 до л.46 са посочени установените факти по време и начина на действие на подсъдимите в хода на досъдебното производство, за които държавното обвинение е намерило ,че са достатъчни да бъдат квалифицирани като престъпления по чл.117 ал.1 вр.чл. 20 ал.2 вр. ал.1 НК по отношение на подс. П. К. С. ,И. Й. Й. и С. Й. Г..Всички обстоятелства свързани с тези факти следва да бъдат изяснени в хода на съдебното следствие.Именно поради тези съображения не са ограничени правата на подсъдимите и техните защитници , които в публичен процес и в условията на състезателност имат възможност да упражнят предоставените им права от закона.По изложените съображения определението за прекратяване на съдебното производство следва да бъде отменено и делото върнато на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия по него .

Въззивният състав не намира обстоятелства, които да не са изяснени в хода на досъдебното производство по отношение на обстоятелствата от значение за индивидуализация на мерките за неотклонение по отношение на отделните подсъдими , поради което не се налага гледане на делото в открито съдебно заседание.

Атакуваното определение от 15.03.2019 г. постановено по мерките за неотклонение на посочените по – горе въззивни жалбоподатели е правилно и по същество законосъобразно като краен извод.Основателни са оплакванията на защитниците на подсъдимите,че определението не е обосновано с оглед конкретните доводи на всеки един от подсъдимите , но този пропуск може да бъде отстранен от въззивния съд.Въззивният съд намира ,че обоснованото предположение в рамките на повдигнатите обвинения на подсъдимите и съгласно изискванията на чл. 219 НПК не са разколебани.

Въззивната жалба на подс. И. Й. Й. и В. К. С., подадена чрез защитника им, за промяна на мерките за неотклонение от задържане по стража в по- леки , а именно в „Домашен арест „ са неоснователни.

По отношение на подс. В. К. С. е внесено обвинение за престъпления по чл. 321 ал.3 т.2 вр.ал.2 НК и три отделни обвинения по чл. 159 г.вр. 159а ал.2 т.6 НК . Високата степен обществена опасност на престъпленията и тяхната специфика, която криминализира престъпна дейност пряко и непосредствено свързана с разпространение на наркотици и „набиране „ на лица за извършване на същата незаконна дейност обуславят и реалната опасност от извършване на престъпление.Поради ,което не е отпаднала реалната опасност от неправомерно поведение на подсъдимия при промяна на мярката за неотклонение от „задържане под стража „ в по – лека такава. Тази опасност не е абстрактна към настоящия момент, а е реална и актуална. Необосновани са доводите на защитата, че в досъдебното производство е прието от АСНС ,че за обвинението по чл. 159 г НК няма обосновано предположение.В едно от производствата по чл. 65 НК е прието, че следва да бъдат събрани още положителни доказателства за това престъпление , защото показанията на пострадалите свидетели от това престъпление са едновременно доказателства и средство за защита на нарушените

им права. Право и задължение на държавното обвинение да обезпечи наказателното производство както с обвинителни доказателства, така също и с такива, ако са налице или поискани от страните, които го опровергават обвинението. Тези изисквания са напомнени на разследващите, които естествено не разколебават обосноващото предположение. Стандарта за продължаване на най – тежката мярка е законово въведен в чл.63НПК и съдът не е този, който има правомощие да го променя. Съдът е длъжен да съобрази наличието или отсъствието на реалните опасности за да прецени законосъобразността при изпълнение на най – тежката мярка за неотклонение. Както правилно е посочил в определението си решаващия съд не може да се приеме, че внасянето на делото в съда с обвинителен акт е ново обстоятелство, което налага промяната на мярката за неотклонение. Правилен и законосъобразен е извода, че срока на задържане е законосъобразен тъй като делото е внесено в съда на 10.01.2019 г. Не са налице основателни причини от семеен, битов и здравословен характер, които да са такива, че да имат превес над високата обществена опасност на деянията и произтичащата към настоящия момент реална опасност от извършване на престъпление като се съобрази конкретната спецификата на обвиненията. Представените писмени доказателства – удостоверение за раждане на дете през 2001г., епикризи на името на Е. С. на 71г. – 2 бр. от 10.02.2019 г. и от 11.12.2015г., етапна епикриза на К. С. на 74 г от 28.03.2018 г., експертно решение на ТЕЛК от 17.03.2017, 8 бр. епикризи от 2016 г. на името на С. С., пред първоинстанционния съд, за семейни и здравословни проблеми в семейството на подс.В. не могат да бъдат преценени автоматично като предпоставки, които следва да окажат решаващо значение по отношение на мярката, която е законосъобразна с оглед предявените обвинения на този подсъдим. Това е така, защото тези доказателства не удостоверяват, че единствения начин за поддържане на здравето на посочените лица зависи от присъствието на подс. В. до тях, без да се отрича ползата от него в семейството му. Удостоверението за раждане удостоверява, че подс.С. има пълнолетен син към настоящия момент, епикризите на неговите родители, че имат заболявания предхождащи във времето инкриминирания период и тези на неговата сестра с поставена диагноза за сериозно заболяване, което е в развитие от 2017 г. и към настоящия момент. Следва да се подчертае, че жалбата не се посочва каква ще бъде ролята на този подсъдим в семейството или общото домакинство на посочените лица тъй като всеки от тях е пълнолетен и може да полага необходимите и наложителни грижи за здравето си. Ако се има предвид, че подс. С. ще обезпечава материално своите роднини е видно, че от събраните данни за личността му той не полага обществено полезен труд и към момента на неговото задържане е бил безработен.

Предпоставките за определяне на мерките за неотклонение в чл. 56 ал.3 НПК изискват преценка степента на обществена опасност на престъплението и след това другите предвидени в закона с оглед данните за самия подсъдим, а не за неговите роднини.

По отношение на подс.И. Й. Й. не са посочени конкретни основания от общите отнасящи се за подс.С. Под.Й. не е осъждан. Не е отпаднала реалната опасност от извършване на престъпление по отношение на този подсъдими поради изключително високата степен на обществена опасност на престъпленията, за които има обвинения. На този подсъдим са предявени обвинения за престъпления по чл.321 ал.3 т.1 вр. ал1 пр.2 НК, четири отделни обвинения по чл. 117 ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр. ал.1 НК и три за престъпление по чл. 159г вр.чл. 159а ал.2 т.6 вр. ал.1 пр.1 вр.чл. 26 ал.1 вр.чл. 20 ал.2 НК. Специфичната особеност на престъпленията осъществени в съучастие с други подсъдими очертават усложнена престъпна дейност, която определя и към настоящия момент реална опасност от извършване на престъпление при промяна на мярката за неотклонение.

Въззивната жалба на под.П. С. е неоснователна. Сроктът на задържане не е неразумен.Делото е приключило своята досъдебна фаза и внесено с обвинителен акт в съда. То е с фактическа и правна сложност , а по отношение на подс.С. са предявени обвинения за престъпления по чл.321 ал.3 т.1 вр. ал1 пр.2 НК ,четири отделни обвинения по чл. 117 ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр. ал.1 НК и три за престъпление по чл. 159г вр.чл. 159а ал.2 т.6 вр. ал.1 пр.1 вр.чл. 26 ал.1 вр.чл. 20 ал.2 НК.Независимо,че е с установена по делото самоличност и чисто съдебно минало участието му в сложната престъпна дейност квалифицирана в множество отделни умишлени престъпления и към настоящия момент сочи ,че съществува реална опасност от извършване на престъпление при промяна на мярката за неотклонение.

Неоснователна е въззивната жалба на подс.К. Д. за изменение на „мярката за неотклонение.Подс.Д. е задържан на 27.06.2018 г.,не е осъждан и има постоянен адрес на местоживееене .Тези факти не разколебават опасността от извършване на престъпление при изменение на мярката му за неотклонение.Подсъдимият е задържан , когато е установено ,че държи наркотични вещества и в хода на разследването му са повдигнати обвинения освен за престъпление по чл. 354а ал.2 т.1 вр. ал.1 НК, за престъпление по чл. 321 ал.3 т.2 вр.ал.2 НК и седем отделни обвинения по чл. чл. 159г вр.чл. 159а ал.2 т.6 вр. ал.1 пр.1 вр.чл. 26 ал.1 вр.чл. 20 ал.2 НК.Обвиненията по отношение на него са за престъпления,които са с изключително висока степен на обществена опасност.Представените писмени доказателства за явяване на задължителна матура и на държавен зрелостен изпит на 23.05.2019 г. не са нови обстоятелства , които налагат ревизия на изпълняваната мярка за неотклонение.Това е така, защото и в ал.3 на чл. 56 НПК са подредени обстоятелствата от значение за налагане на справедлива мярка като се поставя акцент на тези, които очертават обществената опасност на инкриминираните деяния. При отсъствие на доказателства,които да разколебават обосноващото предположение и позитивни такива които да оборват реалната опасност от извършване на престъпление при изключително усложнена престъпна дейност, за която има данни за съпричастност на подсъдимия не могат да бъдат споделени като правилни аргументите на защитата за необходимост от промяна на мярката в по – лека. Предложението за изменение на мярката в по – лека , която по вид да бъде „Домашен арест“ е изцяло необосновано.Тази мярка не е по – лека и не е законосъобразно при отсъствие , както се твърди , на отпаднала опасност от извършване на престъпление и при отсъствие на данни ,че подс. не може да пребивава в условията на ареста.

Въззивната жалба на подс. Б. Й. за изменение на мярката за неотклонение е неоснователна. Изводите на решаващия съд ,че не са налице нови обстоятелства с внасяне на делото в съда с обвинителен акт, които да налагат промяната на мярката за неотклонение са правилни.Действително от събраните данни за този подсъдим няма такива , които да сочат ,че съществува опасност от укриване.Подс.Й. е задържан на 27.06.2018 г., което обстоятелство не рефлектира върху правата на подсъдимия и не би могло да се определя като изтъпяване на наказание. Това е така, защото и този подсъдим има обвинение за участие в усложнена престъпна дейност извършваща деяние с висока степен на обществена опасност.Както вече беше посочено делото е внесено с обвинителен акт в съда на 11.01.2019 г и към този момент се намира във фазата на съдебното производство. В тази фаза на производството разумния срок се преценява през призмата на фактическата и правна сложност на делото,както и ритмичността на провеждане на съдопроизводствени действия. Подс.Й. има обвинения за престъпления по 321 ал.3 т.2 вр.ал.2 НК и четири отделни обвинения по чл. чл. 159г вр.чл. 159а ал.2 т.6 вр. ал.1 пр.1 вр.чл. 26 ал.1 вр.чл. 20 ал.2 НК.Неправилни са доводите ,че отсъствието на опасност да се укрие и опасността на извърши

престъпление е значително намаляла. Опасността от извършване на престъпление не е намаляла с оглед наличието на обосновано предположение в рамките на предявените обвинения по чл. 219 НПК, както и поради наличните данни за предходно осъждане на този подсъдим по нохд № 2140/2014 г. по описа на СГС, със споразумение от 3.11.2014 г. Видно от свидетелството за съдимост на подсъдимия му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 6 месеца, което на основание чл. 66 ал.1 НК е отложено за срок от четири години. Деянията по настоящето производство са извършени в изпитателния срок на предходното осъждане. Ето защо въззивния съд намира, че независимо от времето, през което подсъдимия е задържан не са налице позитивни доказателства, които да оборват опасността от извършване на престъпление при промяна на мярката в по – лека

Въззивните жалби на подс. С. П. и П. С. са неоснователни. Този въззивен състав не е компетентен да обсъжда действията на решаващия съд във връзка със задължението му да осигури провеждането на справедлив процес и спазването на закона. Тези подсъдими имат обвинения за престъпление по чл. по 321 ал.3 т.2 вр.ал.2 НК. Изтеклият период от време може да е изиграл някаква превантивна роля, но в настоящия момент продължава да съществува реална опасност от извършване на престъпление при по – лека мярка за неотклонение. Това е така, защото освен високата степен на обществена опасност на деянието инкриминирано на подсъдимите, от данните по делото за тях се установява, че са лица също с висока степен на обществена опасност. П. С. е осъждан многократно. От свидетелството за съдимост се установява, че е подписал споразумение на 5.02.2017 г. пред СРС. По нохд 1293682017г. за престъпление по чл. 343б ал.3 НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, което на основание чл. 66 НК е отложено за срок от три години. Подсъдимият С. П. е извършил настоящето деяние в изпитателния срок на предходно осъждане, с което му е наложено наказание „лишаване от свобода“, за срок от три месеца, което на основание чл. 66 ал.1 НК е отложено за три години. Присъдата по нохд №[ЕИК] г. е влязла в сила на 22.12.2017г.

Въззивната жалба на подс. Д. Б. за изменение на мярката е неоснователна. Подсъдимият има обвинения за престъпления по 321 ал.3 т.2 вр.ал.2 НК и три отделни обвинения по чл. 159 г вр.чл. 159а ал.2 т.6 вр. ал.1 пр.1 вр.чл. 26 ал.1 вр.чл. 20 ал.2 НК. Действително е с установена по делото самоличност и няма опасност от укриване. Към настоящия момент въззивния съд счита, че не е отпаднала опасността от извършване на престъпление. Тази опасност произтича от участието му в сложна престъпна дейност, характеризираща се със специфични особености, чрез които се засягат основни права на гражданите, като правото на свободен избор в поведението на всеки човек. Не съответстват на данните по делото доводи за социална и трудова ангажираност, защото от тях се установява, че подсъдимия е безработен и получава единствено доходи от наеми. Не са представени доказателства, които да удостоверяват обстоятелствата, твърдени в въззивната жалба за семейно и социално положение на този подсъдим, което да разколебава опасността от извършване на престъпление или да имат превес над високата степен на обществена опасност на деянието. По делото има единствено данни, че е разведен и живее на семейни начала с жена и малолетно дете.

По отношение на подс. В. Р. И. в жалбата не се съдържа основателни доводи за изменение на мярката му за неотклонение. Отсъстват по делото данни за проблеми със здравето, породени от условията на следствените арести. Право и задължение на защитата да направи искане съответния ред за констатиране на положение, което вреди на здравето на задържаното лице. Въззивният съд като последна инстанция в производството по контрол върху мярката не би могъл да назначава СМЕ, защото подобни действия биха забавили произнасянето по същество на производството.

Правилно макар и за всички подсъдими първоинстанционния съд е посочил ,че не са представени доказателства,които да установяват не възможност на подсъдимите да пребивават в условията на ареста.При събиране на доказателства по установения ред ,чрез компетентно мнение и във всеки един момент на наказателното производство може да се прави искане за изменение на мярката в по – лека поради здравословни проблеми . Към настоящия момент от развитие на наказателното производство не е отпаднала реалната опасност от извършване на престъпление.Действително по делото няма данни подсъдимия, да се е укривал или обявяван за издирване, а също така е с установена по делото самоличност и има постоянен адрес на местоживееене със семейството си. Коректният анализ на предпоставките на чл.63 ал.2 НПК, които са заложиени в въззивната жалба не са единствените, които определят реалната опасност от извършване на престъпление.Те не са и относими по отношение на личността на подс. И.. Това е така , защото тези предпоставки поставят задължение към съда да ги приложи ,когато от доказателствата по делото не се установява друго. В конкретния случай съдът счита ,че се установява от доказателства реална опасност от извършване на престъпление поради високата степен на обществена опасност на инкриминираните деяния. Подсъдимият И. има предявени обвинения за престъпления по чл. по 321 ал.3 т.2 вр.ал.2 НК и по чл. по чл. 354а ал.2 т.1 вр. ал.1 НК , които са части от сложна организира престъпна дейност. Не е основателно твърдението, че подсъдимия И. не е осъждан.Видно от справка за съдимост последното му осъждане е през 2014 г., по което наложеното му наказание лишаване от свобода е отложено при условията на чл. 66 НК .Макар и да няма обвинение за деяние извършено в изпитателния срок подс. И. не е реабилитиран, което обстоятелство го определя като лице с завишена степен на обществена опасност. Ето защо наличието на не разколебано обосновано предположение, в едно с високата степен на обществена опасност на инкриминираните деяние и не ниската такава на подсъдимия обуславят към настоящия момент, при определяне на по – лека мярка, опасност от извършване на престъпление .

Във въззивната жалба на подс.И. У. не се съдържат основателни аргументи за намаляла опасност от извършване на престъпление при изменение на мярката за неотклонение в по - лека от задържане под стража.Правилни са изводите на решаващия съд, че съществува опасност този подсъдим да извърши престъпление при промяна на мярката за неотклонение и обоснованото предположение не е разколебано.Подсъдимият не е осъждан, но няма данни да е трудово ангажиран.От събраните данни за неговата личност е видно ,че към момента на задържането му е бил безработен.Не са налице данни за здравословно състояние несъвместимо с условията на предварителен арест. Действително е бил настаняван по време на престоя си в следствения арест в психиатрично отделение на болницата в Ловеч и има данни за възникнали проблеми от предходно урологично заболяване. По делото действително отсъства СМЕ , която да даде отговор дали заболяванията са несъвместими с условията на ареста.По делото обаче има медицински становища,които установяват некоректното поведение на лицето при провеждане на лечение като например не приемане и укриване на предписаните лекарства.Така , че и към настоящия момент съдът не приема да има здравословни проблеми, които да оказват решаващо значение при обсъждане на мярката за неотклонение.Степента на обществена опасност на деянието определя и реалната опасност от извършване на престъпление при определяне на по – лека мярка за неотклонение.Не относими са към въпроса за мярката въпросите свързани по същество на обвинението по чл. 321 ал.3 вр. ал.2 НК.Този въззивен състав е преценил ,че определението,с което е прекратено съдебното производство е неправилно и повдигнатите въпроси , в жалбата , по обвинението подлежат на обсъждане в хода на съдебното следствие.

Предвид изложеното Апелативен Специализиран Наказателен съд, втори въззивен състав, на основание чл. 345 ал.1 НПК

О П Р Е Д Е Л И:

Обединява в.н.ч.д № 141/2019 г. по описа на втори състав и в.н.ч.д 142/2019г., по описа на пети състав на АСНС, в едно производство като в.н.ч.д № 141/2019 г.по описа на АСНС , втори състав .

Отменя определението от 13.03.2019 г по н.о.х.д.195/2019г.по описа на СНС, 6 състав.

Връща делото за продължаване на съдопроизводствените действия.

Оставя без уважение въззивните жалби на подс. И. Й. ,В. К. С. К. И. Д. ,Б. Д. Й., С. Л. П. , П. К. С., П. В. С. , Д. Б. Б. , В. Р. И. , И. С. У. против определение от 15.03.2019г за отказ да бъдат изменени мерките им за неотклонение.

Определението е окончателно .

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.